



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 862/2021**  
**31.08.2022. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ратко Корлат, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3114/18 од 24.01.2020. године, у седници одржаној 31.08.2022. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3114/18 од 24.01.2020. године.

**Образложење**

Пресудом Вишег суда у Београду П 682/14 од 16.03.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде за коришћење возила, за период од 30.03.1999. године до 25.04.1999. године исплати 62.618,50 динара, са законском затезном каматом од 25.04.1999. године до исплате, а за период од 26.04.1999. године до 24.06.1999. године исплати 187.247,89 динара, са законском затезном каматом од 24.06.1999. године до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде, за период од 25.06.1999. године до 02.06.2014. године, исплати 27.260.000,00 динара, са законском затезном каматом од 02.06.2014. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка исплати 41.250,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду П 682/14 од 15.01.2018. године, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због одузимања возила исплати 453.819,50 динара, са законском затезном каматом од 27.04.1999. године, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда Београду Гж 3114/18 од 24.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег

суда у Београду П 682/14 од 16.03.2016. године и допунска пресуда Вишег суда у Београду П 682/14 од 15.01.2018. године, а одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, Предузеће "НТО Лума транс" из Призрена, имало је право својине на моторном возилу – камиону марке "Мерцедес" типа .., производње 1978. године, са регистрацијом важећом до 16.09.1999. године. Тужилац је био оснивач, директор и законски заступник наведеног предузећа. У циљу одбране земље током ратних дејстава 1999.године на подручју Косова и Метохије, тужена је одузела наведено моторно возило које се налазило у државини тужене до 27.12.1999. године, када га је уступила на трајно коришћење, без накнаде, предузећу ДД "Морава" Крушчце, на основу решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Ресора јавне безбедности од 27.12.1999. године, као и на основу уговора о међусобној сарадњи од 29.12.1999. године. У поступку лицитације предметно возило је 25.12.2009. године продато ББ. Предузећу "Лума транс" Призрен и тужиоцу никада није исплаћена накнада за коришћење предметног возила, накнада због изгубљене зараде, као ни накнада вредности предметног возила. Наведено предузеће је престало да постоји 03.06.2003. године. Тужбу у овој парници тужилац је поднео 12.06.2009. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбене захтеве тужиоца ради накнаде штете у висини вредности одузетог возила, коришћења возила и изгубљене зараде, налазећи да тужилац нема активну легитимацију јер није био власник предметног возила, а не постоји ни правни основ преласка потраживања са предузећа, које је било власник наведеног возила, на тужиоца као оснивача, директора и законског заступника Предузећа "Лума транс" из Призрена.

Врховни касациони суд прихвата становиште нижестепених судова, јер налази да је засновано на правилној примени материјалног права, с обзиром да тужилац није оштећени у овој парници, у смислу члана 154. став 1. и 189. став 1. Закона о облигационим односима.

Наиме, чланом 154. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Обим накнаде материјалне штете прописан је чланом 189. став 1. истог закона, тако што оштећеник има право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи.

Из утврђеног чињеничног стања и навода у ревизији произлази да тужилац није био власник предметног моторног возила, већ захтев за накнаду штете заснива на чињеници да је био оснивач, законски заступник и директор предузећа које је било власник предметног моторног возила, а које је престало да постоји брисањем из Регистра привредних субјеката. У таквој ситуацији, потраживање накнаде штете која је евентуално настала за предузеће, као бившег власника предметног возила, које је престало да постоји, може прећи на тужиоца, под условом да је то одређено материјално-правним односом тужиоца и наведеног предузећа, или је пренос потраживања одређен одговарајућим законским нормама којима је регулисан престанак предузећа као правног лица. Како је у конкретном случају тужилац само бивши оснивач, директор и законски заступник предузећа које је (из разлога који нису утврђени у овој парници), брисано из Регистра привредних субјеката, то је потраживање тужиоца које је предмет тужбеног захтева, неосновано.

Ревизијом тужилац неосновано указује да су нижестепени судови пропустили да оцене основаност тужбеног захтева у контексту примене члана 32. став 1. Устава Републике Србије, јер је несумњива чињеница да тужилац није био власник предметног возила.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. ЗПП.

**Председник већа – судија  
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић